

страни—единият към византийската столица, другият—към Тракия. Това, по думите на Лъва Граматика, било смътнато от свещените хора като лош знак, който предвещавал, че царете ще се раздвелят без да сключат мир. Че наистина срещата свършила с това, ясно показват две писма на патриарх Николай към Симеона, писани вече след срещата: и въ двесте патриархите настойчиво моли за по-скорошното сключване на мира¹¹¹.

Ние имаме положителни данни, че войната продължавала и след тази среща, макар и не с предишното ожесточение.

Въ 926 година, т. е. година или две подир срещата, славяните, които живели близо до Солун, нападнали този град; ¹¹² а тъй като тия славяни влизали въ състава на българската държава, без съмнение тяхното нападение на Солун е станало с участието на Симеона. Че наистина войната свирепствувала както въ околностите на Солун, тъй и по-далеч, въ старите гръцки области, доказва и свидетелството на един съвременник, от когото узнаваме, че гърците, които избягали по островите от нахлуването на българите, останали там до смъртта на Симеона и се завърнали на материка едва през управлението на миролюбивия му син. ¹¹³ Ние по-нататък ще видим, че една година след смъртта на Симеона (въ 927 год.) неговият син и приемник Петър сключил мир с Византия, след което мнозина византийци, които до тогава се намирали въ плен у българите, получили свобода. ¹¹⁴ Въ това отношение твърде характерна е подробността, с която византийците придружават своя разказ за смъртта на Симеона. На 27 май 927 год. някакъв астроном срещнал императора Романа и му казал: „Царю! Статуята, която стои на площада надъ Ксиролофомъ, е образа на Симеона: ако ѝ се отсече главата, то Симеонъ въ сжщия часъ ще умре.“ Незабавно Романъ заповѣдалъ през нощта да отскачат главата на статуята и, действително, през сжщата нощ Симеонъ умрѣл въ България. Разказватъ даже, че Романъ правилъ за това много точни справки, които напълно потвърдили това чудесно произшествие. ¹¹⁵

Всички тези сведения не оставятъ никакво съмнение, че срещата не само не довела до мир, но и не прекратила войната.

Симеонъ си останалъ при по-раншните намѣрения, но отъ никакви обстоятелства е билъ заставенъ да отложи за нѣкое време осъществяването имъ. Какви сж тези обстоятелства? За тяхното обяснение сочатъ неблагоприятния изходъ отъ преговорите му съ арабите: работата е въ това, че халифътъ охотно приелъ предложението на Симеона и съ посланиците на последния, при тяхното заминаване, изпратилъ и нѣкои отъ своите велможи. Но калабрийците, всѣкогашни врагове на африканските араби, уловили халифовите